

Villi Sørensen farin

Villi er ikki longur okkara millum. So datt komu boðini at annar av landsstýrismonnum Javnaðarflokksins og skrivari flokksins, Villi Sørensen var farin. Maður kemur í mans stað — verður tíðum tikið til — lat okkum vóna tað, men vit eiga samstundis at ásanna at hetta verður ein torfø uppgáva.

Vit sum kendu Villa, sum hin glogga politikaran og sum altíð var fúsar til verka, ikki minst tá ið á stóð, hin frálíka og rámandi pennin, sum stýrdi blaðið okkara, SOSIALINUM, í 18 ár, hin ágrýtna flokkskrivarin, har hann hevði tey organisatorisku evnini og vilja sum fáur, vit bera sakn í hesum merkis manni.

Villi var føddur á Viðareid 5. desember 1923. Villi fór til Havnar á lærarskúla og hevur virkað sum lærari við Klaksvíkarskúla. Í 1950 gjørdist Villi blaðstjóri á SOSIALINUM og hevði hann hetta starv, umframt lærarastarv, til hann 20. nov. 1968 gjørdist landsstýrismaður eftir deyða P. M. Dams.

Hin føroyski javnaðarflokkur in hevur mist ein góðan mann. Tað er ikki úr logtinginum vit kenna Villa, og í landsstýrinum var honum soleiðis lagað, at hann fekk bert loyvi til at virka í eitt ár. Hóast tað kenna vit hansara stóru politisku hugsjónir, sum hann bar fram í SOSIALINUM, har hann bardist fyrri frælsi, javnaði og brøðralagi, og

sum alla tíðir hava verið stavn-hald hansara.

Vit drýpa hovu í sorg um hann ið farin er, og ikki minst rökka tankarnir til tey sum avvarða.

T. Smith.

Minningarorð

Soleiðis tók nýggja árið við í bygda- og samfelagsheiminum fyrri mær annan nýggjársdag:

Hugdi út fyrri dyr, sá flaggið í Innistovu veitra á hálvari stong, ringdi oman og spurdi meg fyrri. Jú, Villi Sørensen, landsstýrismaður var deyður — legði hornið á og brast í grát.

Tríkanturin á Vágshøgnum hevur mist triggjar av kendastu monnum eftir fyrri mær eini tíðarløtu: Alfred Petersen, Bernhard Brim og nú Villi Sørensen.

Eitt tómrúm, ein saknur og ein djúp sorg. Eg skal gera stutt av her, skrivi kanska nóg so ofta, verið ikki ill við meg kortini. Kenslurnar trýsta á, men fáar kendi eg so væl sum Villa í livinum, og eg hugsi, eg tori at siga, at fáur mundi standa mær so nær at sálini í livinum sum hann og konan, tí brast eg sjálvandi í grát við hesi dattligu boð, nú okkara vin-

sali, fróði og litlilætni Villi var farin.

Mong, mong minni havi eg um hann, um hansara alsk til livið og um livið, sum hann hendinga væl dugdi at lýsa í orð og tal og ikki minst í skrivit, í gaman og álvara.

Løturnar, ið vit høvdu saman — ógloymandi — likar uppá sin máta teimum, ið eg plagdi at hava saman við Bernhard og Alfred.

Nú er tøgnin komin, ókið er vordíð triggjar sermerktar menn fáteakari eftir stuttari tíð. Deyðin hevur tikið hesar menn til sín, ikki fyrri at doyggja með alla, kortini, men fyrri at liva.

Vitugur og gávumildur var tú Villi, avgjört ikki »snobbur«. Samfelagið átti teg við hudið og hár, og tú var mitt í tí, nú tú andaðist. Bert spell, at tær skuldi unnast so fátt dagatal at vera har í samfelagssetinum. Fyri flokkinn eins og fyrri samfelagið er tað meira enn hugstoytt og dapurt at hugsa ser til og vita, at maður aftan á mann fellur á vali mitt í sínum samfelagsdagsarbeiði sum puð-ið, ið verður strokið av borðinum. Men soleiðis er tað.

Tá hesar reglur koma uppá prent, hvíli tú undir moldum, tætt upp at Bernhardi, sum yrkti á sinni: Vinir minir, Jú, vist vóru vit, sum hann so beinraki yrkti, vinir, men at so brátt skuldi tynast burturav, mundi eingin gruna um. Samstundis sum hugsan mín leitar til konu tína á hesi dapru lotu, situr nívd av sorg, leggi eg øll góð og rík minni um teg í mína stillu og innligu varðveitslu.

Hvil í friði — frægi maður undir Guds ríku verndarhond.

John Reid Bjartalíð.

arum, sum javnaðarflokkurin hevur havt, kunnu vurdera nakad um.

Bert hetta: Hann var javnaðarmaður út í odd og egg, og meinti, at um føroyingar gjørdust meira hugtíknir av teimum hugsanum, sum løgu aftanfyrri javnaðarrørslna, so vildi tað gjørst betur at liva í Føroyum. Vit vildu komið útán um alla hugsan um hvussu vit skuldu steðga flytingin úr Føroyum, tí um vit tóku tok í felag, útán at hyggja eftir hvat var tí einstaka til mest gagn, so vildu vit vunnið á hesum tvørleika eisini, sum fólkaflytingin var eftir hansara hugsan. Løtu vit menn, sum bert vildu vinna til egðið gagn avgera alt, so komu vit ikki longur. — Tíðin eftir 1950 stóð fyrri honum, sum tað mest ræðuliga, sum kundi henda í Føroyum aftur. Um ikki tær

(Framhald á 3. síðu)

Eingin veit á morgni ...

Tað var við góðum treysti, vit fóru inn í tað nýggja árið — og tað var eisini við bestu vónum — og tó var ársins fyrsti dagur ikki meira enn farin í tíðarinnar kav, fyrr enn hin gomlu orðini aftur einaferð enn sannadust, at eingin veit á morgni at siga, hvar hann á kvöldi gistir.

Tað er fallið mær í lut at bera fram minningarorð um Villa Sørensen, landsstýrisman. Tað er við tungum huga, eg geri tað.

Villi Sørensen var føddur á Viðareid 5. desember 1923, har hann vaks upp — livstarv hansara var í skúlastovni. Hann hevði her evnir sum fáur, men umframt kendi hann aðrar leiðir, sum hann við heilum huga legði nóg eftir at fremja. Hann var tíðliga bergtíkn av javnaðarrørslni. Gjørdi eitt stórt arbeiði fyrri Føroya Javnaðarflokk, og longu í 1950 verður hann blaðstjóri á SOSIALINUM, til hann 20. november 1968 var vordin landsstýrismaður.

Sum blaðstjóri legði Villi Sørensen nóg arbeiði niður. Hann var í mong ár skrivari í Javnaðarflokkinum, var hin gloggi og klárskygdi felagsmaðurin og var av bestu røðarum. Villi hevði mangar vinir, og dyrnar vóru altíð opnar í heimi hansara, gjørdi ikki mun á monnum. Tey vóru mong, sum komu til hansara, tá okkurt skuldi ornat og skrivast, og tað var eingin, sum fór óhjálpin frá honum.

Sum landsstýrismaður kom Villi at starvast stutt, og tað er ógjørlegt at meta um, hvat hann kundi fingið av skafti

afurat tí, sum liggur eftir hann, til valseiðið er runnið, men nógv jørn hevði hann í eldinum.

Málini, hann hevur havt um hendi, hava verið av slikari náttúru, at hann her kom at koma í samband við nógv fólk. Hann var altíð umgirdur av fólk, sum vildu koma á tal við hann, og her var tað hetta sama hjálpsama lyndi, ið gjørdi seg galdandi, at hann fegin vildi gera

sitt ítarsta og besta. Vit komu at starvast saman stutt skifti í aktivum politiskum arbeiði, men eg kom her at kenna ein dugligan arbeiðsmann, ið altíð hevði úr at gera, hann arbeiðdi dag sum kvöld síðla.

Okkum vardi ikki, at livstráður hansara so bráðliga var kvettur, hóast vit vistu, at heilsuni bílaði.

Ein politisk hetja er farin

Eg má siga, at tað fór mær kalt niður eftir ryggnum, tá ið ein vinmaður ringdi, og segði, tey fáu orð. — Hevur tú hoyrt nakad um, at Villi er deyður.

— Eg hevði ikki hoyrt radio allan fyrrapartin, so eg mátti siga við hann, at tað var ikki satt, men hann segði bert, at onkur hevði sagt tað fyrri honum. — Eg vant meg í telefonina fyrri at ringja til hansara nærmasta kenningar her niðri, sum allir bert sogdu mær tað sama, at Villi var farin í nátt.

At seta seg niður, fyrri at skriva nóg orð, fall mær tungt, tí ikki kann eg annad enn siga, at fólksins taka yvirhond í slikari lotu, tí so stóra politiska virðing hevði eg fyrri honum, hóast at eg veit at hann ikki altíð faldi, at teir veljarir, sum hann kundi ynskt høvdu álit á ser; — men eg tori standa inni fyrri, at hann altíð var tí hugsjón ein rættur maður, sum hann umboðaði í landsstýrinum, tað var nú einaferð hansara stórsta ynski.

Stóru partur av teimum,

sum hann kundi venta ser hjál, og stuðul frá fólki hann seg ofta sviktan av. Hann faldi tað, sum um tey flestu meira hugdu at persóninum Villa, og ikki at hvørjum hann gekk inn fyrri, og tey ikki altíð so vökru persónliga álöp á hann um alt annad enn politikk nívd hann mangan ikki so litið. Hann lat tað ikki altíð koma fram fyrri sínum nærmastu, men tað vóru lotur, hvar ein tosaði við hann, at hann ikki altíð kundi halda ser, men harmaðist um slíkt, sum bert føroyskur politikkur kann geva einum manni, sum vil tað besta, og tað vildi hann útán iva, so mikið haldi eg meg kenna til hansara politisku meiningar.

Hetta vil onkur siga er so merkt av fólkslum, sum nakad kann vera, tað er rett at soleiðis er, tí hann í hesar reglur skrivur, hevur kent Villa síðan eg var smádrongur, og bert havt stóra virðing fyrri honum. Annað vildi verið logið, tá ið eg hugsi um tað hjál og stuðum hann altíð hevur givið mær.

Ja, seinast eg var heima í summ ar og torvaði hansara hjál og stuðul, var hann sum altíð fúsar til at hjálpa, útán nakad hovásták, segði hann beinanvegin ring til mín um tí heldur, at eg kann hjálpa tær nakad. Soleiðis var Villi fyrri ollum okkum, sum vendu okkum til hansara fyrri at bíða um tað hjál, sum hann kundi, ella hugsaði at hann kundi geva. Altíð fúsar til at vera tí nærmasta til hjálpar, tað gleddi hann um hann kundi gera tað. Ongan tíð spurdi hann um lønina, sum nógvir politikkarar vildu gjørt, nei, tað hugsaði hann ikki um, kann eg hjálpa nóg, so er tað gott, alt annad kann vera sum tað kemur seg. Hetta er mín persónliga seinasta heilsa til hansara minni.

Hansara politiska arbeiði eri eg ikki forur fyrri at taka stuðul til so nóg, sum eg kundi ynskt, men tað megu teir, sum hava arbeiðt saman við honum síðan hann av fyrstu tíð kom inn í arbeiði, sum ein av teimum mest týðningarmiklu politikk-